

Nr 560

Av herrar **Fälldin** och **Sundin**, om *lokaliseringsstöd i form av lån till rörelsekapital.*

(Lika lydande med motion nr 727 i Andra kammaren)

När riksdagen beslutade om den femåriga försöksverksamheten för statligt lokaliseringsstöd utformades bestämmelser som innebär att summan av byggnads- och maskininvesteringarna utgör stödunderlag. Däremot kan det nödvändiga rörelsekapitalet icke bilda underlag för lokaliseringsstöd.

Som regel kan lån och bidrag lämnas på tillhoppa 2/3 av det nödvändiga kapitalet för anskaffning av maskiner och byggnader. Om man ställer detta belopp i förhållande till det totala kapitalbehovet — alltså inklusive behovet av rörelsekapital — visar det sig utgöra endast 35—50 procent beroende på produktionens karaktär.

Stöd till företagsamheten kan också utgå enligt kungörelsen om statligt kreditstöd till hemslöjd, hantverk och småindustri, varvid beslutsrätten ligger hos kommerskollegium. I dessa sammanhang kan kreditstödet utgå under beaktande av det totala kapitalbehovet, alltså även det nödvändiga rörelsekapitalet.

Under den lokaliseringspolitiska försöksperiodens första del tilläts icke en kombination av dessa båda typer av kreditstöd. Genom en författningsändring under våren 1967 har sista stycket av 3 § kungörelsen den 3 juni 1960 (nr 370) om statligt stöd till hemslöjd, hantverk och småindustri fått följande lydelse:

— — — Kreditstöd må icke beviljas näringsidkare till investering, för vilken han erhållit lokaliseringsstöd enligt kungörelsen den 23 april 1965 (101) om statligt lokaliseringsstöd.

Denna ändring innebär att ett lokaliseringsprojekt kan stödjas via arbetsmarknadsstyrelsen vad avser investeringssidan och via kommerskollegium när det gäller rörelsemedelsbehovet. Självklart är samråd mellan de båda myndigheterna förutsatt, men förfarandet ter sig föga praktiskt och är ägnat att förorsaka tidsutdräkt i handläggningen. Rent teoretiskt kan det tänkas att de båda myndigheterna — trots samrådsförfarandet — i sin prövning av ett lokaliseringsprojekt kommer till skilda beslut, vilket för sökandeparten skulle komma att framstå som oförklarligt.

Ändringen av författningen i avsikt att medge en kombination av stödformerna får anses vara ett uttryck för insikten att ett lokaliseringsstöd be-

gränsat till $2/3$ av investeringskapitalet inte var tillräckligt och i vissa fall inte rättvisande. Behovet av rörelsemedel kan nämligen variera starkt mellan olika typer av produktion.

Den mest rationella lösningen torde vara att ändra kungörelsen av den 23 april 1965 (nr 101) om statligt lokaliseringsstöd därhän att det nödvändiga rörelsekapitalet inkluderas i stödunderlaget. En sådan författningsändring finge naturligtvis ges en sådan utformning att det totala kreditstödet i det enskilda fallet kunde utgå intill samma nivå som i kombinationsfallet. För att icke öka antalet ärenden och därmed arbetsbelastningen i Kungl. Maj:ts kansli torde den beloppsram inom vilken arbetsmarknadsstyrelsen äger besluta också behöva justeras.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte medge att lokaliseringsstöd i form av lån till rörelsekapital må utgå i enlighet med i motionen anförda riktlinjer.

Stockholm den 26 januari 1968.

Thorbjörn Fälldin (cp)

Sven E. Sundin (cp)